

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 313/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť D. V., Ž., toho času vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d), čl. 7 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 Tos/26/2011 zo 4. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. V. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júna 2011 doručená sťažnosť D. V. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d), čl. 7 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej

len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos/26/2011 zo 4. mája 2011 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 102/2006 z 20. decembra 2007 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 To 15/2008 z 28. februára 2008 bol sťažovateľ právoplatne uznaný vinným z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 a 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) a trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd uznesením č. k. 32 Nt/3/2009-94 z 21. februára 2011 zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci, ktorá bola vedená na tomto súde pod sp. zn. 3 T/102/2006, proti ktorému podal v zákonnej lehote sťažnosť. Krajský súd napadnutým rozhodnutím zamietol sťažovateľom podanú sťažnosť ako nedôvodnú, pretože sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu, ktorý v konaní o povolení obnovy konania nezistil dôvod, pre ktorý by nariadil obnovu konania trestnej veci sťažovateľa vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 3 T/102/2006.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti vytyka krajskému súdu, že v napadnutom rozhodnutí „... nereagoval a neskúmal... argumenty, ktoré sú podstatné pre iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré je pôvodne uložený trest v zrejmom nepomere. Odôvodnenie... uznesenia je nedostatočné, neúplné a nezrozumiteľné – nepreskúmateľné.“. Sťažovateľ považoval za preukázané, že v konaní o povolení obnovy konania pred okresným súdom preukázal nezrovnalosti/dôvodné pochybnosti o stanovení presného času smrti poškodeného P. S. súdnou znalkyňou, od ktorého (stanovenia času smrti) sa odvíja/má odvíjať aj posúdenie jeho zavineného konania, ktorým mu spôsobil/mal spôsobiť smrť. Na potvrdenie svojich zistení navrhol okresnému súdu vykonanie odborného znaleckého dokazovania, ktoré bolo okresným súdom zamietnuté, pričom o sťažnosti konajúci krajský súd uplatnenú námietku v tomto smere prehliadol a „... nereagoval ani na skutočnosť..., že Okresný súd... zamietol vykonanie dôkazov ohľadne sfalšovanej doby smrti neb. P. S. a najmä... prizvanie znalca súdneho lekárstva... odborníka na poranenia mozgu...“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné práva D. V... podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy... a práva podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 d), čl. 7 ods. 1, čl. 13, Dohovoru... uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 Tos/26/2011-109, zo dňa 04. mája 2011 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 Tos/26/2011-109, zo dňa 04. mája 2011 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

5. Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti požiadal ústavný súd , aby „... vyslovil právny názor k postupu vo veci, ktorým budú súdy viazané“, a to z dôvodu svojho presvedčenia, že „... nie je možné dôjsť k spravodlivému súdnemu konaniu v rámci pôsobnosti súdov žilinského kraja...“. Taktiež požiadal o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene

môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

8. Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Jeho podstatná argumentácia sa koncentrovala na skutočnosť, že v konaní o povolení obnovy konania pred okresným súdom preukázal také zásadné skutočnosti majúce vzťah k zistenému skutkovému stavu, ktoré, ak by boli súdom, ktoré rozhodli o jeho odsúdení (rozsudok okresného súdu sp. zn. 3 T 102/2006 z 20. decembra 2007 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 To 15/2008 z 28. februára 2008, pozn.), známe, nemohlo by dôjsť k jeho odsúdeniu. Ďalej uviedol: „Poznamenávam, že ak by uvedené nové skutočnosti, boli predtým súdom známe, v tom prípade by rozsudok 3 T/102/2006 zo dňa 20. 12. 2007 Okresného súdu v Žiline v spojení s rozsudkom Krajského súdu sp. zn. 1 To/15/2008 zo dňa 28. 02. 2008 nemal v zákone oporu pre nenaplnenie objektívnej ako i subjektívnej stránky veci tr. činu podľa § 219 ods. 2 Tr. zák...“

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

10. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími

zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

11. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 2 Tos/26/2011 zo 4. mája 2011 v podstatnom uviedol:

«Krajský súd na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle ust. § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je v žiadnom smere dôvodná.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, bolo vykonané prvostupňovým súdom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Výrok o zamietnutí návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania zodpovedá tiež stavu veci a zákonu. Rozhodnutiu Okresného súdu Žilina nemožno vytknúť žiadnu chybu, či nedostatok, pričom odôvodnenie rozhodnutia učinil okresný súd zodpovedajúcim spôsobom, dostatočne a presvedčivo, a preto krajský súd v zásade na odôvodnenie napadnutého uznesenia odkazuje.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom sa povolí, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Za skutočnosti súdu skôr neznáme sa považujú také skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa týka návrh na obnovu konania. Takouto skutočnosťou je objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Novú skutočnosť treba v konaní o obnove konania spravidla preukázať dôkazom.

Za dôkazy súdu skôr neznáme sa považujú predovšetkým dôkazy, ktoré neboli vykonané v pôvodnom konaní alebo v pôvodnom konaní boli síce vykonané, ale s novým obsahom odlišným od obsahu v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov. Pri posudzovaní podmienok obnovy konania podľa citovaného ustanovenia zákona (§ 394 ods. 1 Tr. por.) súd hodnotí návrh z dvoch hľadísk, a to či ide o skutočnosti alebo dôkazy predtým súdu neznáme, a ďalej či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi už v pôvodnom konaní mohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie uvedené v ods. 1 ust. § 394 Tr. por.

Skúmanie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú tak kvalifikované, že sú spôsobilé samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné, než pôvodné právoplatné rozhodnutie, sa realizuje porovnaním doteraz vykonaných dôkazov a doterajšieho skutkového zistenia uvedeného vo výroku právoplatného rozhodnutia s dôkaznou silou a významom novotvrdených skutočností a novonavrhnutých dôkazov. Pre pozitívne rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania musí byť výsledkom tohto skúmania dôvodný predpoklad pre možnú zmenu pôvodného právoplatného rozhodnutia.

Treba stručne pripomenúť, že rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 3 T/102/2006 zo dňa 20. 12. 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1 To/15/2008 zo dňa 28. 2. 2008 bol odsúdený D. V. spoločne s už odsúdeným Jaroslavom P. uznaní vinnými z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 1 Tr. zák., pričom skutkov sa odsúdený D. V. dopustil konaním opísaným vo výrokovej časti spomenutého rozsudku.

Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo/22/2008 zo dňa 23. septembra 2008 bolo odmietnuté dovolanie odsúdeného D. V. podľa § 382 písm. c) Tr. por. a to z toho dôvodu, že Najvyšší súd SR nezistil dôvody pre zrušenie veci.

Skutkovým základom pôvodného právoplatného rozhodnutia bolo zistenie okresného súdu, že odsúdený D. V. spoločne s J. P. dňa 9. 12. 2005 v čase približne od 20.00 hod. do 22.00 hod. v Ž. pod vplyvom alkoholu s extrémne vysokou mierou brutality po predchádzajúcej hádke fyzicky napadli ťažko opitého užívateľa bytu P. S. ležiaceho v posteli, ktorého udierali päťami po hlave a iných častiach tela, obaja ho kopali nohami do

všetkých častí tela vrátane hlavy, na podlahe na neho ešte skákali, J. P. ho udieral do hlavy a ostatných častí tela drevenou nohou zo stola, pričom popísané intenzívne útoky vyvíjali v postupných opakovaných viacnásobných časových intervaloch spôsobiac mu smrteľné zranenie a ďalej vo vzťahu k odsúdeniu obžalovaného V. boli tiež skutkovým základom rozsudku zistenia, že D. V. v období od júna 2004 do 23. 6. 2005 si neplnil vyživovaciu povinnosť vo vzťahu k svojej maloletej Dcére E. O. napriek tomu, že ho k tomu zaviazal Okresný súd v Žiline.

Je nutné konštatovať a pripomenúť, že v konaní o povolenie obnovy konania nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov, a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil.

Okresný súd v konaní o povolenie obnovy konania na verejnom zasadnutí vypočul znalkyňu MUDr. L. J. a práve na skutočnosti, ktoré uviedla znalkyňa pri tomto výsluchu, poukazuje obhajoba s tým, že z tejto výpovede vyplynuli nové skutočnosti, ktoré neboli súdu skôr známe, ale majú zásadný vplyv na vinu odsúdeného D. V. Nadriadený súd konštatuje, že z výpovede znalkyne MUDr. L. J., ktorá v pôvodnom konaní vypracovala spolu so znalcom MUDr. J. I., ktorý bol vypočutý aj v základnom konaní, znalecký posudok č. 106/2005, nevyplynuli žiadne nové skutočnosti, ktoré by súdu predtým neboli známe.

Predmetom znaleckého posudku bol popis zranení poškodeného P. S. a tiež vyjadrenie sa k mechanizmu vzniku zranení, príčiny a doby jeho smrti. Na verejnom zasadnutí znalkyňa MUDr. L. J. v podstate zopakovala skutočnosti, ktoré vyplývajú zo znaleckého posudku, vysvetlila spôsob zisťovania doby smrti poškodeného a v danom prípade určila rozptyl stanovenej doby smrti P. S. na plus-mínus 2,7 hodiny. Podrobne a kvalifikovane zodpovedala všetky otázky, ktoré boli kladené obhajobou a vysvetlila skutočnosti týkajúce sa polohy P. S. v akej sa nachádzal po smrti, ako aj jeho možné „správanie sa“ počas útoku a po ňom. Nadriadený súd nezistil ani v jednej z odpovedí na verejnom zasadnutí zjavné rozpory či odchýlky od záverov, ktoré už boli konštatované v

znaleckom posudku č. 106/2005/ zo dňa 8. 3. 2006. Z výpovede znalkyne nevyplývajú nové skutočnosti, ktoré by mali zásadný význam a neboli by známe do rozhodnutia súdu. Pokiaľ obhajoba poukazuje na to, že novou skutočnosťou sú skutočnosti pokiaľ odpovedala znalkyňa tak, že jedným zo zistených vnútrolebkových zranení bolo aj zakrvácame do vnútrokomorového systému mozgu, ktoré sa prejavuje ihneď bezvedomím a všetky nálezy a zranenia vo vnútri lebky viedli práve k poúrazovému opuchu mozgu, ktorý mal za následok smrť P. S. a takto opísala stav, ktorý nasleduje po smrteľných zraneniach, ktoré sú popísané v závere znaleckého posudku, tak táto skutočnosť nie je v rozpore s dokazovaním, ktorej bolo vykonané ako v prípravnom konaní, tak aj na hlavnom pojednávaní. Rovnako tak nie je v rozpore ani jej ďalšia odpoveď na otázku, či môže takto poranený človek sám chodiť a komunikovať s inou osobou, keď odpovedala, že v takom rozsahu, ako boli zistené poranenia, nemôže.

V posudzovanom prípade okresný súd nepochybil, keď výpoveď znalkyne nepovažoval za takú, ktorá by sama osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi súdu už známymi, bola spôsobilá privodiť dôvodný predpoklad pre možnú zmenu právoplatného rozsudku. Výpoveď znalkyne nijakým spôsobom neoslabuje a nevyvracia ostatné dôkazy, ktoré boli v predmetnej veci produkované.

Rozhodujúce pre záverečný názor nadriadeného súdu je, že trestná činnosť odsúdeného D. V., ktorá je konkretizovaná vo výrokovvej časti namietaného rozsudku, je preukázaná dôkazmi, ktoré boli vykonané v základnom konaní. Odsúdený D. V. je jednoznačne usvedčovaný predovšetkým výpoveďami svedkov R. K., J. K., K. D., L. K., ako aj znaleckým posudkom z odboru zdravotníctvo, farmácia - súdne lekárstvo.

S ohľadom na uvedené aj krajský súd dospel k záveru, že nie je daný dôvodný predpoklad, že by na základe dôkazov navrhnutých odsúdeným V., bol vynesený iný výrok o vine alebo o treste. Okresný súd postupoval správne, keď argumenty odsúdeného, uplatnené v návrhu na obnovu konania, neakceptoval.»

12. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa

obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd poznamenáva, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

13. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené a jeho skutkové a právne závery nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené. Sťažovateľom uvádzané skutkové okolnosti, o ktorých tvrdí, že sú/majú byť novými okolnosťami, ktoré súdy dosiaľ nezohľadňovali pri rozhodovaní o jeho vine a sú spôsobilé privodiť iné rozhodnutie v jeho trestnej veci, boli krajským súdom v rámci jeho rozhodovacej činnosti preskúmané a neboli vyhodnotené ako také, ktoré „... by mali zásadný význam a neboli by známe do rozhodnutia súdu“.

14. V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označeného práva (čl. 46 ods. 1 ústavy), a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. K sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru ústavný súd poznamenáva, že práve z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská republika, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania (pozri aj Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. mája 1985).

16. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd uvádza, že namietané porušenie článku ústavy nemá žiadnu vecnú

a príčinnú súvislosť s napadnutým rozhodnutím krajského súdu, pretože predmetný článok ústavy sa týka súdneho prieskumu rozhodnutí správnych orgánov.

17. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práv podľa čl. 7 ods. 1 a čl. 13 dohovoru ústavný súd z obsahu jeho podanej sťažnosti ustálil, že vyslovenia ich porušenia sa sťažovateľ domáha v súvislosti s postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súdu dovolacieho, ktorý svojím rozhodnutím sp. zn. 2 Tdo/22/2008 z 23. septembra 2008 odmietol sťažovateľom podané dovolanie. Sťažovateľ uvádza: „Dovolací súd neprihliadol ani sa nezaoberal mojím písomným podaním a to... osobným doplnením dovolania s podrobným popisom.“ Ústavný súd sa v tomto konaní nezaoberal prieskumom predmetného rozhodnutia najvyššieho súdu, pretože sa týka pôvodnej trestnej veci sťažovateľa, ktorá bola právoplatne skončená. V tejto súvislosti by sťažnosť proti dovolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu bola *prima facie* tiež oneskorene podaná. Navyše sťažovateľ porušenie označených práv iba konštatuje, a to bez akéhokoľvek zdôvodnenia ich porušenia.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ustanovenie obhajcu na konanie pred ústavným súdom a iné), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011